

О великом знамењу србском или печат Цара Лазара опет међу нама

Објављено 8. новембар 2015.

О ЧАСУ У КОМЕ СМО НАШЛИ ПЕЧАТ

Какво време! Какве вести! У тврђави на Руднику нађен је оригинални печат Светог великомученика косовског Лазара, онога који нас је заувек заветовао Христу и принео целу нашу историју Светој Тројици на дар!

И то баш сада, у јесен 2015, кад се светови комешају и кад се космичке битке воде на планети Земљи, над коју се надвила тешка сенка антихриста!

Да ли неко ко је побожан у Христу може да мисли да је случајност проналазак печата великога Богољупца србскога, и то баш у тренуцима кад НАТО Империја тражи да признамо Шиптарима да су Косово и Метохија њихова држава и да су Пећаршија и Дечани њихови манастири, које је зидала „албанска династија Нимани“?

Наравно да није случајно.

То се десило баш у тренутку кад један духовни убожјак, који с, уместо свог стана и прихода (које је могао да, као хуманиста, поклони Арнаутима, одриче Косова), а налази се на челу САНУ (то је, по свему судећи, радио у договору са извесним „структурама“ на власти, да би се проверило јавно мњење), и када су сви другосрбијанци – брозопоклоници који су постали западопоклоници дрекнули да је председник САНУ у праву, и да Косово више није наше.

Цар Лазар је, баш у доба кад духовне авети, бауци и јауди, дижу дреку, послао поруку Србима, сличну оној какву су Руси од својих предака примили 2011. године.

ПОРУКА РУСИМА 2011.

Тада је у реци Дњепар, тамо где је Запорожје (територија данашње Украјине), десило се велико знамење: један пецарош је из воде извадио ни мање ни више него мач великог кнеза Свјатослава, сина Свете Олге Равноапостолне и оца Светог кнеза Владимира, крститеља Русије. Древно предање, које је читав миленијум преношено с колена на колена, тврдило је да је управо ту, на месту где је мач нађен, кнез Свјатослав погинуо у борби против Печенега, и да је мач бацио у воду, да не падне у руке непријатељу. Мач, направљен од најбољег гвожђа и нарочито украшен, скривао се у муљу, и изузетно је добро очуван.

Највећа победа кнеза Свјатослава (који је, иначе, остао незнабожац) остварена је над Хазарским канатом, који је обухватао Северно Прицрноморје, велики део Крима, Приазовље, Северни Кавказ, Доње Поволжје, Прикаспијско Заволжје, као и шумско – степске области будуће Кијевске Русије.

Управљачки слој Хазара примио је у осмом веку јудаизам, и водио борну против хришћанства, контролишући, у међувремену Свилени пут, и бавећи се трговином руским робљем. У јулу 964. Хазарски канат је разбијен, после чега је настала Прва, Кијевска Русија, коју је крстио Владимир Сунце Јарко.

У јесен 2011. на Украјини није било никаквих већих проблема, али су многи, када се овај догађај збио, имали утисак да се спрема нешто велико и судбинско, што ће се тицати читавог руског света.

Ово што се сада дешава са Русијом, која се вратила у светску политику, и на Украјини је доказ да је проналазак мача Свајатослављевог био судбинско знамење.

ЗЛАТНЕ РЕЧИ ЛАЗАРЕВЕ

А шта нама поручује Свети кнез Лазар?

Ево како се обратио својим ратницима уочи Боја над свим србским бојевима, и како је то забележио летописац оног доба:

“Ви, о другови и браћо, велможе и благородни, војини, војводе велики и мали, сами сведоци и посматрачи јесте, колика нам добра Бог у животу овоме дарова, и ничега што је красно и слатко у овоме свету не лиши нас... да, ако нам што скрбно и болно буде, не будемо неблагодарни и незахвални Богу за ово.

Но, ако мач, ако ране, ако тама смрти догоди се нама, слатко за Христа и за благочашће отачаства нашег да примимо. Боље је нама у подвигу смрт примити, него ли са стидом живот. Боље је нама у боју смрт од мача примити, него ли плећа непријатељима нашим дати.

Много поживесмо за свет, најзад постарајмо се за кратко подвиг страдалнички примити, да поживимо вечно на небесима, дајмо себи именоване војника Христових, страдалаца благочашћа, да се упишемо у књиге животне.

Не поштедимо тела наша у борењу, да од Оног Који просућује подвиге, светле вијенце примимо. Болови рађају славу и трудови доводе до починка.

Не поштедимо себе, знајући да имамо и после овога где отићи, и с прахом помешати се. Умримо да свагда живи будемо. Принесимо себе Богу као жртву живу, не као пре маловременим и обмамљивим гошћењем наслађењу нашем но у подвигу крвљу својом.

Не поштедимо живот наш, да живописан пример послуже овога другима будемо. Не бојмо се страха, који је дошао на нас ни устремљења нечастивих непријатеља који скачу на нас. Ако би смо заиста на страх и губитак мислили, добра се не би удостојили.

Ми с Исмаилићанима борити се имамо. Ако мач главу, и копље ребро, и смрт живот, ми с непријатељима борити се имамо. Ми смо једна природа, човечанска, потчињени истим страстима. И један гроб да нам буде.

И једно поље тела наша с костима да прими, да едемска насеља свијетло нас приме...

Шта је наше Косовско опредељење?

То је наше Косовско опредељење – умримо да свагда живи будемо!

То није никакав кукавичлук, ни самоубилаштво, него јасно бирање приоритета: прво небеско, па онда земаљско. Кад имаш небеско, и земно ће ти се дати, како смо доказали 1912, ослободивши Стару Србију, с песмом:

“ЗА КОСОВО КУМАНОВО!“ А ако изабереш земно и одрекнеш се небеског, онда ће ти се све одузети, као што видимо да нам се данас дешава, кад нас воде кукавице, мали и велики бранковићи.

О КЛЕТВИ ЛАЗАРЕВОЈ

Јер, на нас пада клетва Лазарева. Ево речи Светога кнеза :

“Ко је Србин и српскога рода,/и од српске крви и колена,/а не дош’о на бој на Косово,/не имао од срца порода,/ни мушкога ни девојачкога!/Од руке му ништа не родило,/рујно вино ни пшеница бела!/Рћом капо док му је колена!“

Имамо ли порода?

Од 2002. до 2011. у Србији нас је било мање 400 хиљада. Неки су отишли ван земље, а неки под земљу. Породице имају, у просеку, по једно дете, а просечна старост становништва је преко четрдесет година.

Рађа ли нам земља?

Како да рађа кад је пуста, кад нема руку да јој приђу као мајци? Ми, којима је Бог дао да и камен може да роди у нашем тлу, лишени смо благодети плода и рода какви би могли бити јер смо од благослова Лазаревог одступили.

И рђа нас поједе – наша елита, наши вођи, осим часних изузетака, прави су пример како рђа једе православни народ кад заборави Завет.

ШТА НАМ ЈАВЉА СВЕТИ ПЕЧАТ?

Печат цара Лазара нам се јавио у ове дане да бисмо се подигли, да бисмо пљунули ђавола и његов обезбожени Запад, да бисмо се одrekli Вашингтона и Брисела са содомитским браковима и лажју безбожничком, и да бисмо сви стали под Косовски стег. Још није касно – печат каже чије је Косово и Метохија, и нема те силе која ће нам га узети (мада га војно већ одавно држе под окупацијом, која је, као и увек, пролазна), само ако га се ми не одрекнемо.

Не дајмо оно што је наше, и оно што је наше неће дати нас!

Господе, благослови!

Владимир Димитријевић

Извор:<http://www.vladimirdimitrijevic.com>

Фото:blic.rs